

متن پرسش

سلام استاد گرامی: استاد من چند سالی که با آثار عرفا آشنا شدم خیلی اهل سکوت شده ام. در مهمانی با اقوام حرفی برای گفتن ندارم کسی هم حتی دوستان مسجدی هم با من دوستی نمی کنند مگر این که حرفهای لغو دنیایی بزنی استاد در شهری دور از خانواده زندگی می کنم نه دوست هم روحیه ای دارم نه دوست دارم با زدن حرف های بیهوده حتی با مذهبی ها عادت به سکوتم را از دست بدهم. ۱. به نظرتون این رویه من درست است؟ البته من نمی خوام منزوی باشم اما شرایطم این شده. ۲. آیا خدا این تنهایی رو که هر چه سعی می کنم ازش در بیام همیشه برای رشد من خواسته؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. آرام آرام با به ظهور آمدن معارف حقه زبان تان باز می شود. ۲. اول کار خوب است. موفق باشید